

TÝPKO 280

1.11.2010

Úvodníček

Ahoj Kočovníci, Kočovnice a Kočovníčata, nelezte na skály, teď už budou klouzat. Možná jste taky postrehli, že v Praze tohoto pozdně říjnového dne už sněžilo, tak vyndávejte rukavice, na všech těch výletech se budou hodit.

Lída

Tábor 2010 DUNA

Přišel červenec a s ním i čas her a soutěží... no zkrátka: tábor. Jenže letos trochu jinak než loni, byli jsme totiž na zbrusu novém místě (Záblatí u Prachatic), které má hnedle několik zajímavostí. Jednak k němu nevede cesta, zadruhé je to na deštivé Šumavě a zatřetí je tam skvělý potok. Všechno to spolu tak nějak souvisí: že tam nevede cesta souvisí jednak s tou Šumavou (trochu zapadlejší kout naší země než Vysocina) a jednak s tím potokem, asi hlavně s tím potokem. Přiznám se, že deštivá Šumava byla pro čtenáře jen matečko: letos byla naštěstí celkem přívětivá a nepršelo nám tolík. (Alespoň co se, v porovnání s Lesnou, počtu deštivých dní týče, král Šumavy si to ale vynahrazoval množstvím vody.) Přes potok nevede cesta a tedy ani lávka či most. Lávku nám zdatní stavaři pod vedením ing. Kokeše postavili záhy, takže bylo aspoň jak se dostat přes vodu, když zapůsobila další ze zmíňovaných charakteristik: totiž déšť. Ale dost bylo klimatického rozboru (i když to asi stále ještě není všechno) a hurá na tábor sám.

Tábor začal v pátek, ve 30 stupních celsia, v Záblatí. Jelo se vlakem, čehož jsem byla naštěstí ušetřena a těch pět

hodin se mi hodilo na vyřízení jiných záležitostí. Louka je to nová rovná, pěkná, tak začneme hned stavět a bourat co zbylo po minulých osadnících. Jde to rychle i přes nepřízeň počasí: bylo totiž asi 30 stupňů ve stínu. Pomáhá nám potok a vzápětí pomáhá i zjištění, že jsme se ocitli na planetě, kde je tohle počasí úplně normální, totiž na Arakis, zvaném Duna. Nehostinné místo pro život lidský neznamená, že je to nehostinné i pro další tvory. Třeba písečným červům se daří dobře. Problém je, že je jaksi rušíme, když se snažíme vytěžit co nejvíce koření, tedy jakési halucinogenní látky, která pomáhá

vesmírnému Imperátorovi udržet si moc. Složitá politika. Kdo se v tom zorientuje? Snad jeden ze dvou rodů Harkonnenů nebo Atreidů? Nebo ten, kdo prokoukne Harkonnenu, že je to jen mocichlivý padouch? A co vlastně chce Imperátor? Nejdříve chtěl koření a teď nás chce vyhnat. Do toho všechno ještě ty zpropadené bouře. Bohužel občas nejen herní písečné, ale i obyčejné dešťové. Ale všechno je v pořádku, jen se nám občas zvedne voda v potoce a pak zas klesne. Kdo chce planetě vládnout, ten musí znát i okolí hlavního města, a tak jsme se koukli nejen do starobylých Prachatic, ale i dál. Okolí se zdá klidné a přátelské, takže pohoda. Jenže... Náhle a vlastně zčistajasna z písku se vynořili zvláštní stvořeníčka: říkají si Fremenii vynikají neobvyklou přizpůsobivostí k nepříznivým podmínkám – speciální způsob filtrování vydechovaného vzduchu a bůhvíčehohejště jim tu pomáhá už staletí přežít. Jsou celkem přátelští a moc pěkně modré svítí, tak jsme se skamarádili a zúročujeme planetu spolu. Moc to nejde, ale snaha se cení. Ostatně i na písečné a suché planetě občas prší, tak proč to nevyužít k vodním hrátkám?

Málem bych zapomněla na příhody jak jsme sháněli pomoc do boje s hlavním

protivníkem: Harkonennem. Vyrazili jsem za tím účelem dost daleko a vyplatilo se. Všichni vyslanci se podívali do blízkosti zámku Kratochvíle a někteří dokonce i na něj. To už ale začala rádit neznámá exotická nemoc, projevující se poblížnivstvím. Lékaři na Arakis u byli naštěstí velmi schopní, takže nemoc nezasáhla celou populaci fremenů a lidí, ale pouze jednotlivce. Schylovalo se k poslední bitvě o Arakén, tedy hlavní město, které měl pod palcem Harkonnen. No, výsledek byl s naší převahou (díky pomocí domorodců) předem jasný: Harkonnen byl vyhnán! Tak jsme si mohli za odměnu v paláci udělat velkolepou hostinu a za pární ještě jednu, které se s velkou slávou zúčastnil i Damík, chrabry bojovník (nejen proti vojskům, ale též proti virů, či co to bylo). To už jsme ale zároveň museli vyklízet pozice. Fremenii se, myslím o Arakis dobře postarájí i bez nás. Takže bourání a balení, sušení a umývání, prostě všechno co k odjezdu z tábora patří. A pak už jen zpět k maminkám, které to určitě celé chtěly slyšet ještě jednou. Tak třikrát hurá, Duna je zachráněna...

Anežka

Do Prokopského údolí

V 10:00 byl sraz na stanici metra Nové Butovice, až na to, že před 10 hod. tam byl pouze Eda, Bužu a já. Po 10 hod. asi 3-5 min přišli ještě Morče a Marcel. Anežka s dětmi od klubovny přišla asi 10 min po určené hodině. Protože jela opačným směrem než potřebovala, rozebírat to nijak nebudu, ale zpátky k výletu. Ještě než jsme vyrazili, Anežka zjistila, že se nevyznává v mapě z internetu. Tak jsme nabrali ještě asi 3-5 min zpozdění, nevadí.

Jakmile jsme dorazili do Prokopského údolí, byla 1. hra, a to na vlka – vedoucí vykřikli vlk a nějaké číslo od 1do 10 nejčastěji 3 nebo 4, jelikož 1. hra byla úspěšná dostali jsme všichni ovečku z toho plyne, že každý hrál sám za sebe. Tato hra se v průběhu dne několikrát opakovala s ne tak velkým úspěchem.

Pak jsme se škrábali do prudkého kopce, abychom došli k ovečkám, kde už na nás čekal pán. Který nám řekl starobylou pověst o jedné pastýřce. My poté hráli 2. hru, a to na pastýře; ovečky a květiny: pastýř hlídal ovečky, aby se mu nezatoulaly ke květinám; ovečky - zatoulat se ke květinám, aby nebyly chyceny pastýřem; květiny - vábit ovečky. Tuto hru jsme opakovali několikrát.

3. hra spočívala v tom, hnát stádo oveček a koz na určené místo; čímž jsme podle pověsti povedlo probudit pasačku, dostali jsme vlnu (ovčí) a hnali nazpět. Také jsme viděli dojení kozy. Ještě jsme u oveček snědli své obědy a postupovali dále.

4. hra spočívala v tom, že jsme měli 10 kamínků a na konci jsme jich měli mít co nejvíce, opakovali jsme ji ještě asi 5krát.

5. a to před poslední hra všichni ji znáte a to „ovečky, ovečky vlci jdou“ vy jí znáte pod slovy „ rybičky, rybičky .....“ a 6. poslední hra bylo frees bee to znáte

všichni tak to nebudu rozepisovat.

A potom hurá zpátky na stanici metra Nové Butovice, kde už na nás čekali rodiče, jeli ke klubovně nebo sami domů.

Tímto moje povídání končí a můžu jenom doufat, že nás bude příště více – byla tam švanda, o hodně jste přišli, ti kdo jste tam nebyli.

Kristýna

Expedice Everest

Dne 30.10.2010 se po dlouhých a náročných přípravách uskutečnil úspěšný pokus o dobytí nejvyššího vrcholu světa, Mount Everestu. Do výše 8850 m vystoupily ze základního tábora v Pasekách nad Jizerou hned dvě české expedice, a to: „Duhové bagety“ a „Dobíječi Everestu“. Redakci Týpka se podařilo získat deníky obou výprav a vybrané pasáže Vám přinášíme.

Z deníků

Duhových baget a Dobíječů Everestu

Probudili jsme se, převlékli, nasnídali se a vyrazili na trénink. Šli jsme na velmi vysokou horu (podle mě měla tři kilometry, ale ve skutečnosti to byl maximálně kilometr) a začali s tréninkem. Našli jsme velikou vzácnost, kladivo. Potom jsme si vyzkoušeli sestup a výstup s jištěním (zjistili jsme, že nám to nejde). Potom jsme s pomocí klacků dostávali (nebo spíš se pokoušeli dostat) náklad v podobě míčku z jednoho tábora do druhého. První půlka proběhla úspěšně, ale v druhé půlce této obtížné cesty nám míček zapadával do louží a do bahna. Když se nám konečně povedlo dostat míček do cíle, museli jsme ho dostat na horu z klád. Sice nám dvakrát spadl do stráně, ale nakonec se nám to povedlo. Potom jsme šli domů a měli jsme bramborové knedlíky s masem a se zelím. Měli jsme chvíli volno a pak byl večerní program, kde jsme psali přání v tibetštině. Když jsme to dopsali, vyčistili jsme si zuby, převlékli jsme se do pyžama, Gimli nám

přečetl nějakou kravinu a pak jsme šli spát.

2. den jsme si ráno docela pochutnali, protože nám vedoucí uvařili krupicovou kaší. Potom jsme vyrazili do Harrachova. Cestou jsme viděli sjezdovky a chatu, kde jsme byli minulý rok na jarňáckách. Nad chatou jsme si dali chleba s rybičkovou pomazánkou. Potom jsme se vydali směrem k Mumlavským vodopádům. Cestou jsme pověsili vlaječky z minulého večera. Po Mumlavských vodopádech jsme si na chvíli odskočili do bufetu na malé občerstvení.

Z Harrachova nám jel autobus do Vilémova a naštěstí autobus jel jen 28.10., což zrovna bylo. Z Vilémova jsme došli do chalupy. K večeři jsme měli kuře na kari s rýží. Po večeři jsme stavěli draky.

3. den jsme vstali a jako každé ráno jsme se převlékli a vycistili si zuby a nasnídali se. Vylezli jsme na kopec nad Paseky a pouštěli jsme draky. Družstvu duhových baget na rozdíl od družstva dobíječů Everestu drak lítal. Na kopci jsme se také naobědvali a vylezli kousek nahoru, kde jsme prozkoumali stojany vleků a družstvo vedoucích pustilo draka hrozně vysoko a poté se draku utrhl provaz a asi dvacet minut jsme ho hledali. Když jsme ho našli, tak jsme se šli podívat na Ikarusovy vláčky. Vláčky byly opravdu luxusní. Holčičky si místo vláčků vystačily

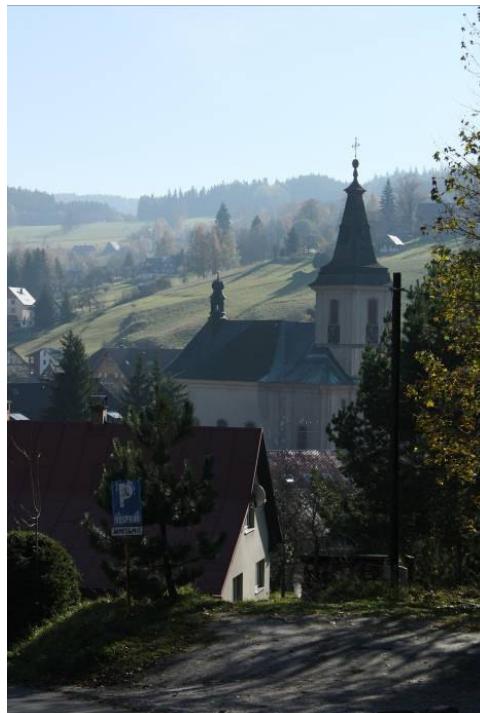
s s Ikarusovým psem. Před domem jsme dostali 15 úkolů, které jsme měli zjistit. Když jsme se šli zeptat do hospody, řekla nám nějaká paní tohle: „Rekněte Vítkovi, at' se jde s těma vejma hloupejma otázkama vycpat.“ K večeři jsme měli kolena s tuňákem. Po večeři jsme překonávali překážky Everestu lyžaři či snowboardisty, které jsme si vytvořili.

4. den jsme dělali to, co každé ráno a pak jsme šli na EVEREST. Everest byl ve skutečnosti vrchol Stráž nad Rokytnicí.

Cestou jsme se stavili v Tescu. Než jsme došli na Everest, nesměli jsme mluvit, protože jsme museli šetřit kyslík. Pak jsme šli dolů a domů a pak jsme se navečeřeli a teď ležím na posteli a píšu...

Tady zápisý končí. Cestu domů si můžeme jen domyslet. Třeba takhle: cesta z hor byla náročná. Nejenže naši dobrodruzi museli dvakrát přestoupit, ale dokonce se do jednoho vlaku málem nevešli. Ale nakonec vešli a kvůli návalu ve vlaku jim paní průvodčí dokonce dovolila uvelebit se v první třídě, takže si jeli jako v bavlnce a do Prahy dorazili v plném počtu a odpočatí a těší se na další výstup.

Duhové bagety: Terka, Míša, Kačka
Dobíječi Everestu: Eda, Vojta, Matěj
Deníky byly redakčně kráceny

průvodčí dokonce dovolila uvelebit se v první třídě, takže si jeli jako v bavlnce a do Prahy dorazili v plném počtu a odpočatí a těší se na další výstup.

Duhové bagety: Terka, Míša, Kačka
Dobíječi Everestu: Eda, Vojta, Matěj
Deníky byly redakčně kráceny

Luštěnky

Tak vítejte u dalších luštěnek. První mám pro vás zprávu, že výhru z minulého týpka vyhrál Pídler. Takže mu můžete pogratulovat vyhrál sladké lentičky. Jak to že jste nevyhráli vy? Chtěli byste taky něco sladkého? Jak to udělat? Je to snadné, stačí odpovědět, kolik rozdílů je mezi obrázky s chaloupkou. A odpověď se svým jménem vhodit do bedničky BÉ nacházející se na klubovně nebo mi ji napsat na mail. A pak máme ještě nesoutěžní hádanky, tak sem s nimi. První si trochu zahádáme a druhé máme bludiště. Takže nezapomeňte: Kdo nezabloudí v bludišti, ten se ani v luštění neztratí.

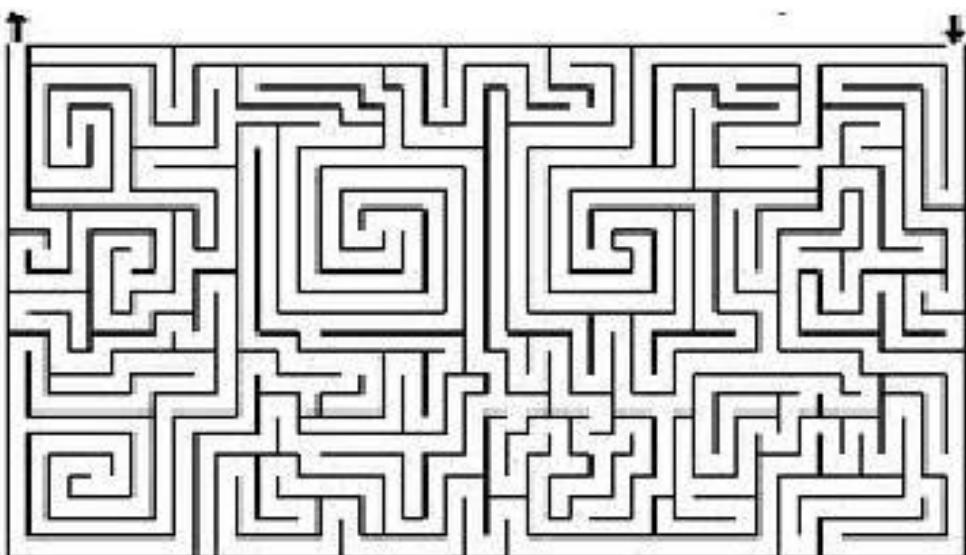
1) V autě jede otec a syn (pokrevní). A jak to tak na silnicích chodí, najednou se přihodí strašná nehoda. Oba dva jsou vážně zraněni a sanitky je odvezou do dvou různých nemocnic. Syn je na operačním sále, přijde k němu chirurg a řekne: "Nemůžu ho operovat, je

to můj (pokrevní) syn!"
Jak je to možné?

Janinka.bohacova@gmail.com

Dopravácké okénko

Byla jste někdy v metru? To vám je švanda. Bužu by mohl vyprávět, ale protože toho Bužu moc nenamluví, povím vám něco já. Pamatujete si, že by někdy krom povodní či mimořádných událostí byla v metru nějaká dlouhodobější výluka? Kdepak, to se všechno dělá v noci. Hned za poslední soupravou vyjíždí z dep traťovácké drezíny a jdou na věc, opravuje se kdeco. Třeba v těchto dnech, kdy píšu tento článek, lze pozorovat ploužení metra mezi stanicemi Malostranská → Staroměstská v uvedeném směru. Mění se zde kolejnice a jejich upevnění, a to se za noc stihnout nedá, a tak se každou noc udělá kousek, ale staveništěm se projíždí pomalu. Jinak kdo by nevěděl, přihodím několik technických faktů-metro nejezdí ani na Písek, ani na naftu, ani na tmu, ale na

elektřinu. Chutná mu 750 voltů stejnosměrných, které pocucává ze speciální, třetí, boční přívodní kolejnice. Té si můžete povšimnout v některých stanicích, kde je vedena naproti vám, většinou však bývá ve stanici vedena pod hranou nástupiště a vidět jde špatně. Také v muzeu MHD ve střešovické vozovně ji mají na ukázku. Nejen proto tvoří metro

mezi dráhami samostatnou kategorii-dráha speciální. Metro má mezi dráhami nejblíže k „velké“ železnici-provoz je řízen návěstidly podobných železničním, rychlosti a hmotnosti souprav jsou vyšší, kolejnice i rozchod jsou stejně jako na železnici (49E1, víme již z minula). Na nízkopodlažní soupravy tu nenarazíte, výška nástupiště je ve výšce podlahy vozu, potřeba je udělat akorát výtahy do stanic. Provoz je přesný na vteřiny, proto především „trhači dveří“ a dobíháči souprav způsobují zpoždění. Pohyb souprav na trase A a C je kontrolován zabezpečovačem tak mocným, že strojvedoucí při běžném provozu plní jen funkci kontrolní-zavírá dveře a dává soupravě souhlas k rozjezdu. Na trase A je to LZA (liniový zabezpečovač, vydumán

v různých firmách, dodávají češi), na trase C Matra PA135 (Pilotage automatique z Francie). Na trase B je i po povodních poctivá ruská zabezpečovačka ARS (avtomatičeskoje regulirovanie skorosti) a fíra si musí hlídat jízdní rád, dveře na správné straně, hlášení... Automatika jen kontroluje, jestli nejede moc rychle. Jo a ten drátek, co visí na kolejemi, to je dlouhatánská anténa, která tímto vlastně pokrývá veškeré trasy radiovým signálem a umožňuje komunikaci se strojvedoucimi přes vysílačku. Na zemi to není problém, ale radiový signál pod zemí se šíří špatně (v metru se nedovoláte) a pevná linka už prostě není IN. Tak to bylo jen pár obecných plíků, které již beztak někde médií proběhly, jinak v metru to mítě ještě napájení, stanice, svícení, vzduchotechnika,

eskalátory, dispečink, odvodnění, ochranný systém, požární zabezpečení.... Informace jsem vyčmuchal na obsáhlých stránkách www.metroweb.cz, kde se o pražském metru dozvítě téměř vše. Mejte se mejdlem, jezděte vlakem a krtkům zdar.

Ikarus

Luštěnky – řešení

Abyste si od nynějška nemohli řešení luštěnek přečísti omylem, budeme ho v Týpku velmi jednoduše šifrovat. V každém Týpku stejně. Takže tedy: správné řešení se dozvítě, když místo uvedených písmenek dosadíte písmenka v abecedě následující (místo A budete číst B, C→D, E→F, Z→A)

- 1) ID SN IDGN LZSJZ.

Bodování

Nazdárek, to se nám to krásně rozjelo, co? Z bodování je opravdu vidět, že se velice vyplatí jezdit na výlety a víte, co by se vyplatilo ještě víc? Udělat si pár odborek. Protože odborka je, jak už víte z minulého článku, za celých dvacet bodů. Tak se snažte, hodně zdaru přejí

Až a Lída

DRUŽINY

1.	Myšáci	22
2.	Zubři	17
3.	Mufloni	14
4.	Lochnesky	8

JEDNOTLIVCI

Pan Dokonalý 428

1.	Martin	(MU)	48
2.	Mates	(MU)	43
3.	Eda	(ZU)	42
4.	Kačka	(MY)	41
5.	Téra	(MY)	37
6.	Míša	(MY)	36
7.	Kristýna	(ZU)	35
8.	Lukáš	(LO)	29
9.	Mája	(MY)	25
	Sára	(ZU)	25
11.	Kačík	(MY)	24
12.	Damík	(MY)	20
13.	Matěj	(MY)	16
14.	Vojta	(MY)	14
15.	Sebík	(ZU)	9
16.	Honza	(MY)	8
17.	David	(MU)	7
18.	Dolník	(MU)	5
	Tomáš	(LO)	5
20.	Pavel	(LO)	4
21.	Evžen	(LO)	3
22.	Petrana	(ZU)	2

Sloupek *Ze společnosti*

Výlet za ovцemi může pro mnohé znamenat ztrátu iluzí.

Například se může ukázat...

...že ani ovce příliš nedají na tradice a jdou s dobou.

